

להארץ היה קשה להתלונן על כך — כי הוא עצמו היה הראשון שהנהיג שיטה זו. כך עבר הארץ בשתיקה גמורה על גילוי העולם הזה בפרשת חושיטאן וב עשרות פרשות אחרות, עזר לפטר את הנאשמים מן הצורך להפריך את האשמות. **בשביב מו נהרגו?** קשר ההשקפה חסך לעתונים מקום בעמודיהם. הם ידעו לנצלו היטב. למזרת הסידרה של טבת פירסמה חברת וולפסון קלור מאיר — ששותפיה נימנים עם גיבורי הסידרה של טבת — מודעות ענק בכל העתונים, בקשר עם הוצאת אמסיה. מודעת אלה הכניסו לעתונים הרבה אלפי לירות.

אך הפרק התמוה ביותר בכל הפרשה הוא הגבת הארץ עצמה. היום, המפרסם כל כמה ימים מאמרים ראשיים חוצבי להבות על עשן היוולדים ועל הרעש בר חובות, הקדיש לגילוי טבת, באיחור רב, מאמר פשוט בנוסח מחדגיטאמאידן-גיסא. גם הארץ לא היה מעוניין, כנראה, לריב עם הכוחות הכלכליים האדירים שהשתלטו על משק הנפט.

מלבד העולם הזה, היה הקול היחיד שנשמע נגד מסעי החמס דו-השבועון אתגר. במאמר ראשי הציג נתן ילין-מור, מי שהיה מפקד לח"י, נקודת-השקפה חדשה. כתב הוא:

"מה זכיתו של סיר אייזיק וולפסון בארץ הזאת? מה הוא עשה למענה עד אשר ממשלת ישראל הואילה לסייע בידו לקבל את רכושיה של חבר של ואת זכר יותיה מימי השלטון הנור, אחת לא נעדרה? האם הוא לחם בעד הארץ וחירותה? כמו אותם בחורים, שיצאו בלילות סגריר לחבל במתקני הנפט של של חברת הנפט העיראקית, כדי להוכיח, שלא השל-טון הנור יעניק זכויות בארצנו וכי אין ערך להתחייבויותיו. ואז, תוך סיכין חיי המ, נזהרו הלווחמים האלמונים, שלא תהא החבלה יסודית מדי. כי ביחד עם מטעני הנפט על שכמם הם נשאו בלבם תקווה גדולה: שיום יבוא, והוא לא יאחר, שכל המיתקנים האלה יהיו רכוש האומה ויש משו יסוד להתפתחותה ולאשר תושביה.

"משה בריגוריא, שגופו התרסק בטיפול במקש בשטח בתי הזיקוק בחיפה. אבר הם יהודאי, שעינו ניגרה באותה התפור צעות והוא הצליח, שותת דם, להתחמק מידי רודפיו, כדי לשוב ולהילחם וליפול בקרב — האם תיארנו לעצמם לוחמי מחר תרת אלה, שאחד וולפסון, היושב אותה שעה בלב לונדון, יירש את פרי מלחמתם וינחל את קרבנם? האם חלם חלום בלי הות כזה הלוחם גואל, בשלחו באש את מי כליהענק של חברת הנפט העיראקית. בר אותו את עמוד העשן הסמיך, השחור, מיתמר עד לב השמים ומרנין את לבו?"

ראש הממשלה

זוב של חמור

"הצירים האלה ניראים כאילו צוירו בזוב של חמור!" הפילט ניקיטה כרוש ציוב, וחרץ בפסוק אחד את דינה של האמנות המופשטת, שהיא נחלת כל האמנים החשובים בתקופה זו.

לא היה זה חידוש בבית-המועצות. יוסף סטאלין עצמו פסק בכל ענייני הגוף והרות. הוא החליט מה יכתבו הסופרים, לאילו מסקנות יגיעו המדענים בשטח הנטיקה, מה יהיו כללי הדיקדוק הרוסי, וכיצד ירפינו המיסיונרים של הכנסייה הרוסית בסיפרי ההיסטוריה.

השבוע הכוח שוב כי המצב בישראל אינו שונה בהרבה. ראש-הממשלה עסק, בין השאר:

● בהכנת תוכנית להגברת הילודה ביי שדאל, בניגוד לדעתם של כל מדעני-החב רה החשובים, שקבעו כי הילודה בשכבות העניות גדולה מדי גם עתה, מביאה לירר דת הרמה הלאומית.

● בהטפת להפצת היהדות הריפורמית בשיחה עם פעילי היגה למניעת כפייה דתית טען ראש-הממשלה, שהוא עצמו כר פר באלוהים ונשוי בנושואין אורחים, שיש להגביר זרם דתי מתון זה. הנימוק: בכך אפשר להחליש את סוחריה הדתית. היה זה נימוק מיוז למדי מפי ראש-ממשלה שהוא עצמו כופה את הכפייה הדתית על הציבור, באמצעות חוקי המדינה, כדי לקנות את קולותיהם של סוחרי-הדת בקטניות אפלות.

● בקביעת דמותן של מהדורות החדש שות של שרות-השידור, עליידי חיסול שי טה שהתחבבה על מאות אלפי אורחים. יתכן כי הפעולה השלישית היתה מאלפת (המשך בעמוד 6)

העם

הגרעין האמיתי

אילו הציע מישהו להסוך את המאמץ האטומי העצום של ארצות-הברית לחברה פרטית, ולמסור את מניות החברה לידיהם הפרטיות של ג'ון פ. קנדי, רוברט מק נאמארה והגנרל מאקסוול טילור, היה נקי בר תחת רעמי הצחוק של הציבור והע תונות.

השבוע קרה הדבר בישראל — ואיש לא פצה פה לצפץ.

אחווה פרטית. כל אדם מבין כי המי אמץ הישראלי בשטח הגרעיני עלול לקבוע את גורל המדינה בשטחים רבים, אם יש בכלל פעולה המחייבת פיקוח פרלמנטארי רצוף וויכוח ציבורי מתמיד, הרי זה מאי מק זה.

אולם הממשלה, שהעבירה מיליונים בל תיספורים של הרכוש הנוש ל ידי חמי סנים פרטיים, שלקחה מן האומה את רי כושהנפט העצום כדי למסרו כמתנה לנר בנים זרים (ראה :הלן), הגיעה השבוע לשיא חדש, יחיד במינו בעולם: היא מס רה את כל ענייני האטום לצרכי-שלום לידי חברה פרטית. מאחר שאין לישראל, כפי שהצירה הממשלה לא פעם, שום ענייני אטום שלא-לצרכי-שלום, פירוש הדבר כי החברה החדשה תחויק בידיה באופן בלעדי את כל ענייני האטום של ישראל.

מטרת התחבולה שקופה לגמרי: להר ציא את ענייני האטום מתחום הפיקוח הפרלמנטארי האמיתי. הם יהפכו רישמית לאחווה פרטית של קומץ בטחונאים, שיעו שו בהם כבתוך שלהם. לאורח לא יהיה תפקיד אלא ל"לם את המחיר.

מסמר בארון. כדי להגיש מצב זה עוד יותר, נקבע כי המניות של החברה יימסרו לדויד בן-גוריון, שמעון פרס וכמה אישים אחרים, לפי מפתח מפלגתי קואלי ציוני. אלה יחויקו בהן לא בתוקף תפקי דיהם, אלא בשמם הפרטי. כבעל המניה לא יופיע תואר האיש (סגן שר הבטחון) אלא שמו — שמעון פרס, זרק להלכה בשם המדינה.

כך התגשמה הנבואה שניבא עורך העור לס הזה (1305): שתוך מכל שאר תפי קידיו, יתפוך הפיתוח האטומי למכשיר בידי נערי-החצר לכיבוש השלטון במדינה ולבי צורה.

בראש הביצוע יעמוד הלל דן — אדם המסור אישית בנופו ובנפשו לנערי-החצר, אחרי שאלה נקמו את נקמתם בפנחס לבון (שסילקו בשעתו מהשלטון על סוגל בונה). אם תעבור תחבולה זו בשקט, יהיה זה מסמר נוסף בארון-המתים של הדמוקרא טיה הישראלית.

עתינות

שתיקה רועמת

"זה לא יכול להיות!" היתה תגובתו של הקורא הרגיל, בקראו את סידרת-מאמריו של שבחי ("סבי") טבת בהארץ על עסקי-הנפט של ישראל. כי במאמרו הא רוכים, שהיו גדושים מיספרים ועובדות (שנמסרו לו בלי ספק עליידי קקור ממ שלימי מעוניין), הוכיח טבת כי משרד-האור צר מסר לכמה איליהון זרים וישראלים מתנה שערכה למעלה ממאה מיליון לירות, ומוסיף להם רווחים העולים כל שנה ושנה על כל השקעתם המעשית (העולם הזה 1315, 1316).

העובדות היו כה מלאות ומוסמכות, עד כי קשה היה לפקפק באמיתותן. אולם האורח אמר לעצמו: "חכה, עוד מעט תבוא תשובה מוסמכת של משרד-האוצר. או נוכל להשוות את הטענות לתשובות, להטיק מסקנה שקולה."

הודאה ללא הודעה. בינתיים עברו שלושה שבועות. האוצר הגיב בשתיקה רועמת.

הפקידים, שהואשמו באירגון שוד רכוש המדינה ובחלוקת נכסי העם למיליונרים, פי שוט התעלמו מכל העניין. תחת לכנס מיסבית-עצאים דחופה, להניח על השולי חן את מאות עמודי הסכמים והחשבונות, הם העמידו פנים כאילו כל זה אינו נוגע להם. אי אפשר היה להימנע מן המסקנה כי "שתיקה כהודאה".

שעוריה פנטסטית זו לא היתה אפשר רית, לולא אופייה המיוחדת של העתונות הישראלית. אף עתון אחד לא הזכיר את ההאשמות של טבת, כי עתוני ישראל אינם נוהגים להזכיר איש את גילוי רעהו — מחשש פן יעזור הדבר למתחרה.

היא שונה. היא מיוחדת במינה

היא... BLEND

תוצרת דונק - ערבות לטיב

סיפורים

רוסיים בני זמננו

שולוחוב, פאוסטובסקי סימונוב, דודינצב מרשק, ניקולאיבה יבטושנקו, אכמאטובה טווארדובסקי, סלוצקי

ועוד 12 מן המספרים והמסוררים של רוסיה המתעוררת

העורכים: י. ברולי (ברג), י. גלבוט, מ. גפן. מבוא: י. ברולי (ברג)

עטיפה: גד אולמן, • 336 עמ', • 10 ליי

עם הספר